

Az egy hold kora

A HOLD MINDENFÉLE ELŐJEL ÉS LÁTHATÓ OK NÉLKÜL ROBBANT FEL. Épp dagadóban volt, már csak egy nap hiányzott a teliholdhoz. Az UTC, vagyis az egyezményes koordinált világidő szerint 05:03:12-kor történt. Később ezt A+0.0.0-ként, vagy röviden csak Zéróként emlegették.

Egy utahi amatőr csillagász ismerte fel elsőként a Földön, hogy valami szokatlan megy végbe. Pillanatokkal korábban egy szétterjedő foltot fedezett fel a Reiner Gamma formáció közelében, nem messze a Hold egyenlítőjétől. Eleinte úgy vélte, egy meteorbecsapódás által felkavart porfelhő lehet. Előkapta a mobilját, és blogbejegyzésben posztolta az eseményt, a tőle telhető legnagyobb sebességgel gépelve merev hüvelykujjaival (mivel egy magas hegyen tartózkodott, ahol a levegő éppoly hideg volt, mint amennyire tiszta), hogy mindenképp az ő nevéhez fűződjön a közvététel. Hamarosan más csillagászok is erre a pontra irányítják majd a teleszkópjaikat – talán már ebben a pillanatban is ezt teszik! Viszont – feltéve, hogy kellően gyorsan tudja mozgatni a hüvelykujját – ő lesz az első, aki beszámol róla. Hírnevet szerez majd vele; és ha a meteor látható krátert hagy maga után, talán az ő nevét fogja viselni.

A nevét mégis elfeledték. Mire elővette a mobilját a zsebéből, a krátere már nem létezett. Ahogy a Hold sem.

Amikor zsebre tette a telefonját, és szemét ismét távcsöve nézőkéjéhez szorította, elkáromkodta magát, hiszen mindössze egy elmosódott vörösbarna ködöt látott. Véletlenül elállíthatta a teleszkópot. Elkezdte csavargatni a képélesség-állító gombot, de nem használt.

Végül hagyta a távcsövet, és pusztá szemmel felnézett arra a helyre, ahol a Holdnak kellett volna lennie. E pillanatban megszűnt kiváltságos információk birtokában lévő tudósnak lenni, és immár semmiben sem különbözött azoktól a millióktól, akik az amerikai kontinens mindkét felén ámuldozva és elhűlve, tátott szájjal figyelték a legkülönösebb égi eseményt, amit emberi szem valaha látott.

Amikor a filmekben felrobban egy bolygó, tűzgolyóvá válik, és megsemmisül. A Holddal nem ez történt. Az Ágens (ahogy később az emberek elnevezték a titokzatos erőt, amely a robbanást okozta) hatalmas mennyiségű energiát szabadított fel, ám közel sem annyit, hogy a Hold teljes anyaga elégjen.

A legszélesebb körben elfogadott elmélet szerint a utahi csillagász által megfigyelt porgomoly valamiféle becsapódás nyomán keletkezett. Vagyis az Ágens a Holdon kívülről származhatott, de átfúrta annak felszínét, és mélyen behatolt a magjáig, majd felszabadította az energiáját. Vagy egyszerűen továbbhaladt a túlsó oldal felé, menet közben pedig kellő mennyiségű energiát hagyott hátra, hogy darabokra szaggassa a Holdat. Egy másik hipotézis azt állította, hogy az Ágens olyan eszköz, amelyet földön kívüli idegenek helyeztek el a történelem előtti időkben, és úgy időzítették, hogy csak bizonyos feltételek teljesülésekor következzen be a detonáció.

Bárhogy történt is, a robbanás eredményeképp a Hold először hét nagyobb, valamint számtalan kisebb darabra hasadt szét. Másodsorban pedig ezek a darabok szétszóródtak, kellően eltávolodva egymástól ahhoz, hogy különálló objektumokként – hatalmas, durva sziklatömbökként – észlelhessék őket, annyira azonban nem, hogy még jobban szétrepüljenek. A Hold töredékeit továbbra is egymáshoz kapcsolta a nehézkedési erő, az óriási kövek kaotikusan keringtek közös gravitációs központjuk körül.

E pont – korábban a Hold középpontja, immár azonban pusztán térbeli absztrakció – ezek után is a Föld körül keringett, ahogy korábban évmilliárdokon keresztül tette. Így aztán amikor a földi emberek felnéztek az éjszakai égboltra, ahol a Holdat kellett volna látniuk, ehelyett fehér sziklatömbök lomhán pörgő-forgó konstellációját pillantották meg.

Legalábbis ezt látták, miután leülepedett a por. Az első néhány órában egykori égi kísérőnk helyén csupán a korábbi méreténél valamivel nagyobb porfelhő látszott, amely pirkadat előtt vörösben játszva lebukkant a nyugati horizont alá, miközben a utahi csillagász döbbenten figyelte a holdnyugtát. Ázsia egész éjjel a holdszínű foltra emelte a tekintetét. A ködben lassanként fényes pöttyök jelentek meg, ahogy a por-szemeket magukhoz vonzották a hozzájuk legközelebb eső súlyosabb darabok. Európa, majd Amerika már a megváltozott állapot letisztult látványában részesülhetett: hét gigantikus szikladarabot figyelhettek meg ott, ahol a Holdnak kellett volna lennie.

MIELŐTT A TUDOMÁNYOS, KATONAI ÉS POLITIKAI VEZETŐK ÁTVETTÉK az „Ágens” megnevezés használatát az ismeretlen erő megjelölésére, amely felrobbantotta a Holdat, a szó legelterjedtebb értelmezésének – legalábbis az átlagemberek fejében – a nacionalista szennylapokban, összeesküvés-elméletekben felbukkanó *kém*, *beépülő ügynök* jelentés számított. A műszakibb beállítottságú személyek esetleg valamiféle vegyületre, például mutagén vagy nukleofil ágensre utaltak vele. Ahhoz az értelemezéshez viszont, amelyben innentől fogva kizárólagosan használták a szót, a nyelvészetben és etikában előforduló jelentés állt a legközelebb. A cselekvő szubjektum, az aktív fél az ágens, a cselekvést elszenvető másodlagos személy vagy tárgy pedig a páciens. Az ágens hatást fejt ki. A páciens passzív. Jelen esetben valamely ismeretlen ágens hatást fejtett ki a Holdra. A Hold és vele együtt a szublunáris világban élő emberi lények e cselekedet passzív elszenvetői lettek. Jóval később az emberek cselekvésre szánták el magukat, és ismét ágensekké váltak. Egyelőre azonban – és a jövőben még hosszú ideig – nem számítottak többnek páciensnél.

A hét nővér

RUFUS MACQUARIE ÉSZAK-ALASZKÁBAN, A BROOKS-HEGYSÉG FEKETE gerince fölött látta végbemenni az eseményt. Rufus egy bányát üzemeltetett odafent. Felhőtlen estéken gyakran felkaptatott kisteherautójával a hegyre, amelynek ásványkincseit napközben termelték ki az embereivel. Kiemelte távcsövét, egy tizenkét colos Cassegraint a kocsiplatójáról, aztán felállította a hegycsúcson, és a csillagokat bámulta. Amikor már nevetségesen átfagyott, visszaült a vezetőfülkébe (a motort egyfolytában járatta), és addig szorította kezét a fűtés nyílásához, amíg az ujjai újra érzékennyé nem váltak. Aztán, amíg a többi testrésze is felengedett, arra használta újfent munkaképes ujjait, hogy kapcsolatba lépjen az ismerőseivel, a családjával és mindenféle ismeretlenekkel szerte a világon.

És azon kívül is.

Miután szétrobbant a Hold, és Rufus meggyőzte magát, hogy amit lát, az a valóság, gyorsan bekapcsolt egy alkalmazást, amely a különféle természetes és ember készítette égitestek helyzetét mutatta. Ellenőrizte a Nemzetközi Űrállomás pozícióját. Az ISS e pillanatban közel 420 kilométerrel fölötte és tőle 3200 kilométerre délre szelte át az égboltot.

Rufus a térdére húzott egy készüléket. A saját kis műhelyében készítette. A szerkezet egy legalább százötven évesnek tűnő táviróból állt, amit egy tépőzáras szíjjal felcsatolható, a térd ívéhez alakított műanyag tömbhöz rögzített. Nekilátott rövid és hosszú jeleket kattogatni. A kis-teherautója lökhárítójára szerelve ostorantenna nyúlt az égbe.

420 kilométerrel fölötte és 3200 kilométerre délre tőle a rövid és hosszú jelek egy vékony kábelföggelével szigetelőcsőhöz erősített olcsó hangszórón szólaltak meg egy zsúfolt, konzervdoboz alakú modulban, amely a Nemzetközi Űrállomás egyik részét alkotta.

AZ ISS EGYIK VÉGÉHEZ CSAVAROZVA AZ AMALTHEA NEVEZETŰ, ÉDESBurgonya alakú aszteroida utazott. Abban a valószínűtlen esetben, ha óvatosan lejuttathatnák a felszínre, hogy ott végső nyugalomra helyezték valamelyik futballpályán, az egyik tizenhatostól a másikig nyúlt volna, és teljesen elfedte volna a kezdőkört. Korábban négy és fél milliárd éven át keringett a Nap körül, szabad szemmel és a csillagászati távcsövek számára láthatatlanul, habár keringési pályája hasonlított a Földéhez. Ez annyit tett, hogy csillagászok által használt osztályozási rendszerben Arjuna-aszteroidának nevezték. Földközeli pályájuknak köszönhetően az Arjunák nagy valószínűséggel lépnek be a Föld légkörébe és csapódnak be lakott területeken. Ám ez egyben azt is jelenti, hogy viszonylag könnyen el lehet érni és be lehet fogni őket. E két – előnyt és hátrányt jelentő – okból vonták magukra a csillagászok figyelmét.

Az Amaltheát öt évvel korábban fedezte fel egy teleszkópokkal felszerelt műholdraj, amit az Arjuna Expeditions, egy Seattle-ben bejegyzett, techmilliárdosok által pénzelt cég, amelyet kifejezetten aszteroidabányászat céljából alapítottak. A kisbolygót veszélyesként azonosították, mivel 0,01%-ra becsülték annak esélyét, hogy az elkövetkező száz évben eltalálja a Földet, ezért újabb műholdrajt indítottak útnak, hogy bezsákolják, és geocentrikus (Föld, nem pedig Nap körüli) pályára vonszolják, amit aztán fokozatosan összehangoltak az ISS-ével.

Időközben lassan, de kitartóan továbbhaladt az ISS tervezett bővítése. Az űrállomás mindkét végéhez új modulokat – rakétával fellőtt, felfújható műanyag burkokat és levegővel töltött fémdobozokat – ad-

tak hozzá. Az elülső végén – az űrállomás orr-részén, ha a bolygó körül repülő, nagyjából madár alakú tárgyként tekintettünk rá – előkészítettek az Amalthea és a körötte kialakítandó aszteroidabányászati kutatási projekt otthonát. Ezalatt a farrésznél megépítettek és, – valamekkora nehézkedés hamis érzetét keltve, – ringlispílként forgásnak indítottak egy tóruszt – egy negyven méter átmérőjű, amerikai fánk alakú lakóegységet.

A fejlesztés során elérkezett egy pillanat, ami után az emberek már nem Nemzetközi Űrállomásként vagy ISS-ként, hanem Izzyként kezdték emlegetni az öreglányt. Véletlenül vagy sem, de a szóban forgó becenév nagyjából akkoriban ragadt rá, amikor az űrállomás mindkét végén nő vette át az irányítást. Dinah MacQuarie, Rufus ötödik gyermeke és egyetlen leánya felelt nagyjából mindenért, ami Izzy elülső részén folyt. Ivy Xiao az ISS általános parancsnoki tisztté látta el, és többnyire a „tatnál” elhelyezkedő tóruszban dolgozott.

Az ébren töltött órák zömében Dinah az Izzy elülső végében tartózkodott egy kis munkaterületen („a műhelyemben”), ahonnan egy kis kvarcüveg ablakon kinézhetett az Amaltheára („a barátnőmré”). Az Amalthea vasból és nikkeltől állt: nehéz elemekből, amelyek egykor valószínűleg egy ősi, valamely földtörténet előtti katasztrófa során szétrobbant bolygó forró magjába süllyedtek le. Más aszteroidákat könnyebb anyagok alkottak. A Földével szinte azonos pályája tette egyszerre iszonyatos fenyegetéssé és ígéretes kiaknázásra váró objektummá az Amaltheát, ugyanakkor tömör fémcsomó miatt elképesztően nehezen lehetett mozgatni a Naprendszeren belül, de szinte felkínálta magát a tudományos kutatásokra. Némelyik aszteroida javarészt vízből állt, amiből emberi fogyasztásra szánt készleteket lehetett felhalmozni, vagy hidrogénné és oxigénné lehetett bontani, hogy rakéta-hajtóanyagként szolgált. Másokban bőségesen lehetett találni nemesfémeket, amelyeket a Földre juttatva értékesíthettek.

Egy efféle vas- és nikkeltől, mint az Amalthea, űrben keringő lakóhelyek szerkezeti anyagának lehetett beolvasztani. Ennek megvalósítása, vagy bármié, ami csekély próbamennyiségnél többet eredményez, újfajta technológiát követelt volna meg. Szóba sem jöhetett, hogy emberek bányásszanak, mivel költséges volt feljuttatni és életben tartani

őket. Dinah-t azért küldték fel az Izzyre, hogy lefektesse egy robotizált laboratórium alapjait, amely hatfős személyzetnek adott volna otthont. A washingtoni költségvetési küzdelmek aztán egy főre csökkentették ezt a számot.

Ahogy lényegében Dinah akarta is. Annak idején a világtól távol eső helyeken nőtt fel; az apjával, Rufusszal, az édesanyjával, Catherine-nel és négy fivérével utazott egyik sziklabányából a másikba olyan vidékeken, mint az alaszakai Brooks-hegység, a dél-afrikai Karoo-sivatag és a nyugat- ausztráliai Pilbara. A kiejtésén mindegyik nyomot hagyott. Ott-hon a szülei tanították őt, és egy sor repülővel odahozatott magántanár, akik közül egyik sem maradt tovább egy évnél. Catherine elsajátíttatta vele a zongorázás és a szalvétahajtogatás finomságait, Rufus pedig matematikára, hadtörténetre, morzejelekre és bozótrepülésre tanította meg, no meg arra, hogyan kell felrobbantani dolgokat, és mindezt még tizenkét éves kora előtt, amikor a család vacsora közben közfelkiáltással megszavazta, hogy Dinah már túl okos és túlságosan kezelhetetlen a bányája mellett töltött élethez. Ezért bentlakásos iskolába írták az Egyesült Államok keleti partján. Lévén, hogy a család – jöllehet Dinah-nak erről addig sejtelve sem volt – tehetősnek mondhatta magát.

Az iskolában kiváló labdarúgó vált belőle, e tehetségét pedig a Pennre szóló sportösztöndíj formájában kamatoztatta. Másodévesként súlyos keresztszalag-szakadás vetett véget ígéretes sportpályafutásának, ezért még komolyabban kezdett foglalkozni a földtan tudományával. Ennek, illetve egy robotépítést hobbiszinten űző fiúval három éven át tartó kapcsolatának köszönhetően – amelyet kiegészített a bányáiparban szerzett tapasztalata – tökéletes jelöltnek bizonyult a jelenlegi állására. A szilárd talajon robotikával foglalkozó kockákkal – egyetemi kutatókból, a hacker/maker szubkultúra szabadúszó tagjaiból és az Arjuna Expeditions fizetett alkalmazottaiból álló vegyes társasággal – szorosan együttműködve programozta, tesztelte és értékelte a csótánytól a spánielig terjedő méretű robotok egész seregét, melyeket arra terveztek, hogy az Amalthea felszínén mászkáljanak, kielemezzék ásványi összetételét, kisebb darabokat vágjanak ki belőle, majd egy kohóba szállítsák, amelyet – mint idefent mindent – kifejezetten az űrbéli körülmények közötti működéshez igazítottak. A szerkezetből kikerülő

acélöntvények nagyságra papírnehezéknek is alig feleltek meg, ám, mint az első nem Földön készült példányok, jelenleg rendkívül fontos iratokra nehezettek a Szilícium-völgy milliárdosainak íróasztalain, és sokkal többet értek társalgási témaként és státuszsimbólumként, mint egyszerű árucikként.

Rufus, a megátalkodott rádióamatőr, aki a mai napig morzejelekkel kommunikált a világ különböző pontjain élő régi ismerőseinek egyre fogyatkozó körével, rámutatott, hogy meglehetősen könnyű rádióüzeneteket váltani a Föld és az Izzy között, feltéve, hogy egymás látóterében maradnak (legalábbis amikor az Izzy épp elhaladt a feje fölött), és hogy amatőr rádiós mércével ez a távolság semminek számít. Mivel Dinah egy robotépítő-műhelyben lakott és dolgozott, forrasztópákákkal és munkapadokkal körülvéve, az apja biztosította műszaki leírás alapján nem okozott nehézséget számára összeállítani egy apró adóvevőt. A válaszfalhoz vékony kábelkötegelővel rögzített szerkezet Dinah munkaállomása fölött lógott halk sistergéssel, amit könnyedén elnyomott az úrállomás légcserélő rendszereinek háttérzajként megszokott zúgása. Időnként pittyent egyet.

Az Izzyt a Dinah felőli végén kívülről szemlélő képzeletbeli úrhajós pár perccel azután, hogy az Ágens darabokra tépte a Holdat, először is az Amaltheát pillantotta volna meg: a hatalmas, göcsörtös fémkiflit, amely itt-ott még mindig poros volt az úrtörmeléktől, amit odavonzott az éonok során egyre enyésző gravitációs mező, míg másutt, ahol mostanra tisztára síkáltak, csak úgy ragyogott. A felszínen négy eltérő „fajhoz” tartozó, többtucatnyi különféle robot lótot-futott: az egyik faj kígyóhoz hasonlított, egy másik rák módjára oldalazott, a harmadik gördülő gömbbúrára emlékeztetett, egy negyedik pedig mintha rovarrajként mozgott volna. Ezek elszórtan világították meg a felületet kék és fehér LED-jeikkel, amelyeket Dinah a nyomon követésükhöz használt, a lézerekkel, amelyek segítségével az Amalthea felszínét pásztázták, és a vakító lilás ívfényekkel, amelyekkel időnként belemetszettek az aszteroidába. Az Izzy ekkor épp földárnyékban haladt, a bolygó éjszakai oldalán, ezért mindenre sötétség borult, eltekintve a Dinah munkaállomása melletti kvarcüveg ablakon kiáramló fehér fénytől. Az apró ablak épp hogy keretbe foglalta a nő fejét. Dinah rövidre vágva hordta szalma-

szőke haját. Sohasem ügyelt különösebben a küllemére: annak idején, a bányáknál fivérei kigúnyolták, valahányszor ruhákkal vagy sminkkel kísérletezett. Amikor az iskolai évkönyvben fiúsnak jellemezték, Dinah ezt figyelmeztetésként értelmezte, és ezután egy valamivel lányosabb periódus következett, amely kitartott egészen tizenéves kora végéig, majd a második ikszbe lépve megszakadt, amikor Dinah egyre fontosabbnak érezte, hogy a mérnöki megbeszéléseken komolyan vegyék. Az Izzyn töltött élet velejárójaként folyton az interneten tevékenykedett: hol gondosan megfogalmazott NASA-sajtóinterjúkon dolgozott, hol az űrhajóstársak Facebookra kirakott beállítatlan képeit böngészte. Mostanra már megunta a súlytalanságban szanaszét lebegő hajfelhőt, és pár hét kísérletezés után, amíg baseballsapkával igyekezett leszorítani loboncát, kiókumlálta, miként működhetne ez a fajta rövidebb frizura. Az új hajviselet több terabájtnyi internetes kommentárt eredményezett néhány férfi és nő részéről, akiknek láthatóan semmi más dolga nem akadt.

Rendszerint számítógépe képernyőjére koncentrált, amelyet a robotjainak viselkedését szabályzó kódsorok töltöttek ki. A legtöbb szoftverfejlesztőnek kódokat kellett írnia, programba kellett gyűjtenie, majd futtatnia kellett a programot, hogy kiderítse, rendeltetésszerűen működik-e. Dinah megírta a kódot, kisugározta a pár méterre tőle, az Amalthea felszínén szorgoskodó robotoknak, majd kibámult az ablakon, hogy megnézzze, használható-e. Többnyire a közvetlenül az ablak mellett dolgozókra irányult a legtöbb figyelem, így egyfajta természetes szelekció lépett fel, amennyiben azok a robotok, amelyek a legközelebb húzódtak anyjuk hűvös kék tekintetéhez, több intelligenciát gyűjtöttek magukba, míg a sötét oldalon kóborlók sohasem okosodtak.

A figyelme mindenesetre vagy a képernyőre, vagy a robotokra összpontosult, és ez így ment órák óta. Mígnem sípolások sora hangzott fel a válaszfalhoz rögzített, sziszegő hangszóróból, Dinah tekintete pedig egy időre a semmibe révedt, miközben agya betűk és számok füzérévé dekódolta a rövid és hosszú hangjeleket.

– Ne most, apa! – motyogta maga elé, ahogy bűnös-kislányos pillantást vetett a réz és tölgyfa távirókészülékre, amit az apjától kapott; a viktoriánus relikviát Rufus elképesztően magas áron szerezte be az

eBayen egy licitháborúban, mely során ádáz küzdelembe keveredett szeregni természettudományi múzeummal és belsőépítésszel.

VESS EGY PILLANTÁST A HOLDRA!

– Ne most, apa, tudom, hogy szép. Épp a hibákat keresem a módszerben...

VAGYIS ARRA, AMI NEMRÉG MÉG AZ VOLT

– Hm?

Aztán Dinah az ablakhoz közelítette az arcát, és a nyakát tekergetve próbálta megkeresni a Holdat. Meglátta, ami nemrég még az volt. És a világmindenség megváltozott.

DR. DUBOIS JEROME XAVIER HARRISNEK HÍVTÁK. A FRANCIA KERESZTNÉV anyai ágon louisianai elődöktől származott. A Harrisek kanadai feketék voltak, akiknek ősei a rabszolgaság korában költöztek fel Torontóba. A Jerome és Xavier neveket szentekről kapta – egyszerre kettőről, pusztán a biztonság kedvéért. A család a Detroit–Windsor-régió határának két oldalán élt. A barátai magától értetődően Dubnak kezdték becézni az iskolában, amikor még túl fiatalok voltak ahhoz, hogy tudják, a „dub” a marihuánakultúrából kinőtt zenei műfaj neve. Manapság az ismerősei túlnyomó többsége Dubois dokinak szólította, mert rengeteget szerepelt a tévében, és a talkshow-k házigazdái és a csatornák műsorvezetői rendszerint így konferálták be. A televízióban a tudományt kellett közérthetően elmagyaráznia a nagyközönségnek, és mint ilyen, villámhárítóként szolgált az olyanokkal szemben, akik nem tudták összeegyeztetni világnézetükkel vagy életmódjukkal az aktuális tudományos következtetéseket, és emiatt egyfajta lökött leleményességgel mindenféle cáfolatokat ötlöttek ki.

Egyetemi környezetben, amikor csillagászati konferenciák vitaindító előadását tartotta, vagy tudományos publikációkat írt, természetesen dr. Harris maradt.

A Hold akkor robbant fel, amikor dr. Harris épp egy adománygyűjtő fogadáson vett részt a Caltech Athenaeum udvarában. Esthajnalkor a Hold dühödten hideg kékesfehér korongként emelkedett a Chino Hills magaslatai fölé. Laikusok tökéletesnek ítélték volna az estét holdfigyeléshez, legalábbis dél-kaliforniai viszonylatban, dr. Harris gyakorta szeme azonban rögtön észrevette körülötte a vékony, homályos peremet, és tudta, hogy értelmetlen lenne most távcsövet irányítani rá. Tudományos céllal legalábbis. A sajtópropaganda már egészen más kérdésnek számított; Dubois doki szerepét magára öltve időről időre csillagpartikat szervezett, ahol az amatőr csillagászok felállították teleszkópjaikat az Eaton-kanyon parkban, és olyan tömegkedvenc célpontokra irányították azokat, mint a Hold, a Szaturnusz és a Jupiter holdjai. A mai este kiválóan meg fog felelni ehhez.

Dr. Harris azonban nem ezzel foglalkozott. Jófajta vörösbort kortyolgatott dúsgazdag, javarészt a techszférából meghívott személyiségekkel, és Dubois dokiként tetszelgett nekik, a tudomány négymillió Twitter-követőt magáénak tudó, megnyerő modorú tévés népszerűsítőjeként. Jól tudta, hogy az önerőből a csilliomosságig kapaszkodott techmágnások előszeretettel szálltak vitába másokkal, a pasadenai arisztokrácia viszont ellenkezőleg, és hogy a társasági hölgyek szerették, ha előadásokat tartottak nekik, feltéve, hogy az előadások rövidek és humorosak voltak. És azt is tudta, hogy a feladata mindössze annyi, hogy elbűvölje ezeket az embereket, mielőtt átpasszolják őket a hivatásos adománygyűjtőknek.

Épp egy újabb pohár pinot noirért tartott a bárpult felé Dubois doki szerepében, vállakra csapva, ökölpacsizva, összerosolyogva, amikor valaki hangosan levegőért kezdett el kapkodni. Mindenki a férfira emelte tekintetét. Dub már attól tartott, hogy a szerencsétlen fickót egy eltévedt pisztolygolyó találta el. A férfi dermedten, fél lábon állva meredt fel az égre. Egy nő követte a tekintetét, és felsikoltott.

És Dub egyike lett annak a talán néhány millió embernek a bolygó sötét féltekéjén, akik olyan mélységes döbbenettel néztek fel az égre, hogy agyuk magasabb rendű feladatokért, például a beszédért felelős központjai egyszerűen leálltak. Elsőként – lévén, hogy Los Angeles agglomerációjában tartózkodtak – az a gondolat merült fel benne, hogy

fekete vetítővásznat bámulnak, amelyet korábban titokban kifeszítettek a szomszédos birtok fölé, és egy rejtett kivetítővel odavarázsolt hollywoodi filmes trükköt látnak. A fogadás előtt senki sem szólt neki, hogy efféle mutatóványra készülne, ám elképzelhetőnek tűnt, hogy adakozásra serkentő bizzar húzásnak szánták, vagy valamilyen film forgatásához kellett.

Amikor felocsúdott a kábulatából, Dubois Harris tudatára ébredt, hogy tömördek telefon csicsergi elektromos kis dallamát. Köztük az övé is. Egy újszülött korszak hangját hallotta felsírni.

IVY XIAO AZ IZZY ÁLTALÁNOS PARANCSNOKI FELADATAIT LÁTTA EL, és szinte minden idejét a tóruszban töltötte, részben mivel ott volt az irodája, részben pedig azért, mert sokkal gyakrabban elkapta az ürbe-tegység, mint azt képes lett volna beismerni. E fizikai elkülönülést – Ivy hátul, a tóruszban, Dinah egészen elől, az Amalthea közelében – sokan a kettejük közötti különбözőség jelképeként értelmezték, amely valójában nem is létezett. Más eltérések épp eléggé nyilvánvalóan megmutatkoztak, kezdve a testiekkel: Ivy tíz centivel magasabb volt, hosszú fekete haját többnyire befonta, a copfot pedig a kezeslábasa gallérjába tűrte, hogy ne lebegjen mindenfelé. Alkata a röplabdajátékosokéra emlékeztetett. A Los Angelesben, feszült idegrendszerű szülők egyetlen gyermekeként nevelkedett Ivy megírta az egyetemi felvételijét, tudományos vetélkedőkön vett részt, és egészen Annapolisig meg sem állt, ami után a Princetonon szerzett PhD-fokozatot alkalmazott fizikából. A haditengerészet csupán ezután hajtotta be rajta azt a többévnnyi szolgálatot, amivel a taníttatásáért tartozott nekik. Miután megtanult helikoptert vezetni, ideje nagy részét az űrhajóskiképző programban töltötte, ahol gyorsan feltornázta magát a ranglétrán. A legtöbb asztro-nautával ellentétben, akik kutató űrhajósként vettek részt a küldetéseken – tudósként vagy mérnökként meghatározott feladatokat láttak el, miután a hordozóeszköz Föld körüli pályára állt –, Ivy a maga pilótai képzettségével repülésszakértőnek is számított, vagyis tudta, hogyan kell irányítani a rakétákat. Az űrsikló napjai már rég elmúltak, így nem kellett botkormánnyal kifutópályára letenni szárnyas járműveket. Ah-

hoz viszont, hogy valaki keringéspályán űrhajókat kapcsoljon össze és manőverezzen, tökéletesen illettek a helikopterpilóta motoros készségei és a fizikus elméjének matematikai beállítottsága.

A származása elbizonytalanította, sőt egyenesen elijesztette azokat, akiket elkápráztatnak az efféle dolgok. Dinah-t viszont hidegen hagyta az egész. Ahogyan maguk közt viselkedett Ivyval, némely külső szemlélő számára tiszteletlennek tűnhetett. A két igencsak eltérő nő egymás közötti konfliktusa sokkal drámaibbnak látszhatott, mint ami valóban igaznak bizonyult belőle. Ezért folyton értetlenül figyelték a földi irányítás és az Izzy személyzetének kísérleteit, hogy elsimítsák a nem létező ellentétet kettejük között. Vagy – ami már jóval kevésbé szórakoztatta őket – hogy alattomos politikai cselszövések megvalósításához aknázzák ki azt.

Négy órával azután, hogy a Hold felrobbant, Dinah, Ivy és a Nemzetközi Űrállomás legénységének további tíz tagja megbeszélésre gyűlt össze a Banánban, ahogy a pörgő tórusz leghosszabb egybefüggő szakaszát hívták. A tórusz java részét kellően rövid szakaszokra szabdalták szét, hogy az agy elhitethesse a szemmel: a talaj egyenletesen sík, a nehézkedés pedig mindenütt egy irányba mutat. A Banánt azonban elég hosszúnak hagyták ahhoz, hogy egyértelműen látsszon, a padló valójában egyik végétől a másikig nagyjából ötvenfokos ívben meghajlik. Az egyik végében tapasztalt „gravitáció” egészen más irányba mutatott, mint a másik végében. Ennek megfelelően a középen végigfutó, hosszú konferenciaasztal felülete úgyszintén ívben meghajlott. Az egyik oldalon belépők „fölfelé” néztek a lejtőn, ugyanakkor nem érzékelték, hogy emelkedőn kaptatnának, ahogy a terem túlsó vége felé haladtak. Aki először járt odabent, arra számított, hogy az asztalon bárhol másutt elhelyezett tárgyak legurulnak vagy lecsúsznak feléjük.

A falakat halványzúgára festették. A megszokott, folyton meghibásodó audiovizuális felszerelést arra a célra szánták, hogy a földi repülésirányítók élő videojeleit megjelenítve elméletben telekonferenciákat tarthassanak houstoni, bajkonuri vagy washingtoni kollégaikkal.

Amikor A+0.0.4-kor (nulla év, nulla nap és négy órával azután, hogy az Ágens kifejtette hatását a Holdra) kezdetét vette a megbeszélés, semmi sem működött, így az Izzy lakóinak maradt pár perce egymás

között társalogni, amíg Frank Casper és Jibran Haroun a csatlakozásokkal babrált, parancsokat gépelt be számítógépekbe, és mindent újra-indított. Az Izzyre viszonylag frissen érkezett Frank és Jibran elkövették azt a hibát, hogy elárulták, jól értenek az efféle feladatokhoz, így mindig rájuk is bízta ezeket. Mellékesen mindketten szívesebben foglalták le magukat ezzel, mint hogy tereferéljenek.

Elsőként az „összingularitás” kifejezés ütötte meg a terembe belegő Dinah fülét. A nehézkedés itt mindössze a földi egytizede volt, a „besétált” szó ezért nem írhatná le megfelelően a helyzetváltoztatás módját – amely valahol félúton volt a séta és a repülés között, egyfajta hosszú, ruganyos léptek formájában.

A kifejezés Konrad Barth, egy német csillagász szájából hangzott el. A többiek reakciójából egyértelműnek tűnt, hogy a Banában lévők közül egyedül a férfival pont szemben ülő Ivynak volt valamelyes fogalma arról, amiről Barth beszél.

– Vagyis? – kérdezte Dinah, mivel egy ideje rá hárult ez a szerep. A többiek oly áhítatos tisztelettel tekintettek Ivyra, vagy olyannyira vonakodtak elárulni tudatlanságukat, hogy nem voltak hajlandók kérdéseket föltenni neki.

– Egy kis fekete lyuk.

– De miért „ős”?

– A legtöbb fekete lyuk csillagok összeomlásakor keletkezik – felelte Ivy. – Létezik azonban egy elmélet, amely szerint némelyik nem sokkal az ősrobbanás után jött létre. Az univerzumban egyenetlenül oszlott el az anyag. Némelyik rögzített sűrű lehetett ahhoz, hogy végbemenjen a gravitációs kollapszus. Olyan fekete lyukak keletkezhetek ilyenkor, amelyek egy csillag tömege helyett jóval kisebb tömegűek voltak.

– Mennyire kicsik?

– Nem hinném, hogy létezik alsó határ. A lényeg, hogy az egyikük láthatatlanul átszágulhat az űrön, aztán befufúródhat valamelyik égitestbe, hogy a másik oldalán bukkanjon elő. Egy időben úgy tartották, a tunguszkai eseményt is hasonló okozta, de megcáfolták a teóriát.

Dinah tudott erről, mivel édesapja szívesen beszélt a témáról: a több, mint száz évvel ezelőtti hatalmas szibériai robbanásról, amely fák millióit tarolta le a semmi közepén.

– Az elég nagy durranás volt – válaszolta Dinah –, de nem akkora, hogy szétrobbantsa a Holdat.

– Ahhoz, hogy szétrobbantsa a Holdat, nagyobb kellene, ami gyorsabban halad – állapította meg Ivy. – Nézd, ez csak egy hipotézis.

– De már nincs itt?

– Már rég messze járna. Mint egy almán átfűrődő puskagolyó.

Dinah furcsának találta, hogy ennyire tárgyilagosan beszélnek egy efféle eseményről. Másként azonban lehetetlenség volt megközelíteni. Az érzelmek nem nőhettek annyira hatalmasra ahhoz, hogy ilyesmit átfoghassanak. Ráadásul mindeddig egyszerű vizuális effektusként jött át, mintha levett hanggal néztek volna valamilyen filmet.

– Hatással lesz az árapályra? – kérdezte Lina Ferreira. Tengerbiológusként Lina nyilván aggódott valamennyire az árapály miatt. – Lévén, hogy a változásokat a Hold tömegvonzása okozza.

– Meg a Napé – tette hozzá Ivy bólogatva, halvány mosollyal. Épp ezért bízták rá, és nem Dinah-ra az Izzy irányítását. Bármikor kijavított egy PhD-fokozattal rendelkező tengerbiológust jó pár ember előtt, mégis sikerült úgy intéznie, hogy ne hagyjon a másokban tüskét. – A válasz viszont az, hogy valószínű meglepően kis mértékben. A Hold tömege még mindig megmaradt, s nagyjából ugyanakkora, mint korábban. Csak némileg szétszóródott. De a közös gravitációs központ ugyanott maradt, és ugyanazon a pályán kering, ahol eddig a Holdé. Az árapálytáblázatok továbbra is meglehetősen jól alkalmazhatóak lesznek.

Dinah arkifejezése semleges maradt, ugyanakkor élvezte, hogy Ivy a felkavaró téma dacára is egyfajta kis-kocka-lányos rácsodálkozással képes beszélni a tudományról. Ezért nyilatkozott mindig Ivy a médiának, míg Dinah-t úgy kellett kivonszolni robotbarlangjából, és újra meg újra elismételni neki, hogy mosolyogjon. A hangnem mindent elárult; amikor Ivy parancsokat osztogatott, vagy PowerPoint-diavetítéseket olvasott fel, szigorú és katonatisztekre jellemző tónusra váltott, ám amikor a tudomány került szóba, a tekintete kinyílt, a hangja pedig mandarinosan kántáló ritmust vett fel.

– Honnan szeded ezeket? – kérdezte Dinah, mire a többiek riadt és rosszalló pillantásokat vetettek felé, amiért ennyire nyersen beszél a főnökkel. – „Mindössze – mennyi is?” négy órája történt.

– Rengeteg heves kommentfolyam indult, ahogy arra számítani is lehetett, és ebből kiemelkedett néhány alkalmi levelezőlista – magyarázta Ivy.

Kék képernyő jelent meg a hosszú asztal egyik vége fölött szétterülő, könnyű monitoron, amit a NASA logója váltott.

– Oké, megvan – motyogta maga elé Jibran, majd meglódult oldalra az egyik szék felé.

Aztán már a houstoni Johnson Űrközpont ISS repülésirányító termének ismerős környezetét látták maguk előtt. A küldetés műveleti igazgatója a kamera előtt ülve simogatta iPadjét. Úgy tűnt, nincs tudatában annak, hogy működik a kamera. Pár pillanattal később ajtókat hallottak nyílni a kamera látószögén kívül. Az egykor a hadsereg kötelekeiben szolgáló KMI megszokásból föl pattant. Üdvözlésképp kezét rázott a jobb szélről belépő nővel, aki nem volt más, mint a NASA igazgatóhelyettese, a teljes szervezeti rend második legfontosabb embere, és nagyon ritkán mutatkozott efféle megbeszéléseken. Aurelia Mackey nyugalmazott asztronauta volt, és a washingtoni kormányzati környezethez illő ruhát viselt, ahol ideje java részét töltötte.

– Megy az adás? – kérdezte valakitől a kamera látószögén kívül.

– Igen – felelték többen is a Banánból.

Aurelia ettől jól láthatóan kissé megriadt. Természetesen eleve némileg döbbsen mutatkoztak a KMI-vel együtt.

– Hogy vannak? – érdeklődött abszolút gépies, hivatalos hangon, mintha mi sem történt volna. Robotpilótára kapcsolt, amíg az agya fel nem dolgozta az eseményeket.

– Jól – érkezett a válasz a Banánból, némi ideges kuncogással keverve.

– Biztosra veszem, hogy mindannyian értesültek az eseményről.

– Tökéletesen rálátunk – vágta rá Dinah. Ivy figyelmeztető pillantást vetett rá.

– Nyilvánvalóan – ismerte el Aurelia. – Szívesen elbeszélgetnék önökkel hosszasan arról, mit láttak, és most min mennek át. De rövidre kell fogunk. Robert?

A KMI nagy nehezen felnézett az iPadjéből, és előredőlt a székében.

– Növekedésre számítunk az odafönt lebegő sziklák számát illetően. – A Hold leszakadt darabjait értette ezalatt. – Nem kifejezetten

jelentősre, hiszen a legtöbbet fogva tartja a gravitáció. Néhány azonban elszabadulhatott. Szóval minden más küldetést felfüggesztünk, amíg önök bedeszakázzák a zsilipajtókat. Felkészülnek a becsapódásokra.

A Banánban mindenki elnémulva hallgatott, belegondoltak, mivel járhat ez a számukra. Fokozzák az elővigyázatossági intézkedéseket, és Izzyt különálló szakaszokra osztják, hogy ha az egyik megsérülne, ne szívja ki a levegőt az összesből. Átnézik az ügyrendi szabályzatot. Elképzelhető, hogy Lina biológiai kísérleteit is találat éri. Dinah robotjai pedig szabadságra mennek.

Aurelia szólt bele a kamerába.

– További intézkedésig minden űrrepülési műveletet felfüggesztünk. Senki sem megy fel, és senki sem jön le.

A Banánban minden tekintet Ivyra meredt.

AMINT BELÉPTEK IVY PARÁNYI IRODÁJÁBA, AHOL A PARANCSNOK MÁR elfogadhatónak ítélte, hogy könnyek fussák el a szemét, átváltottak a saját Q-kódjukra.

A Q-kód az amatőr rádiózásban használt szleng volt. Dinah még Rufustól tanulta meg a rövidítéseket. Hárombetűs kombinációkból álltak, melyek mind q-val kezdődtek. A morzeadásokban időmegtakarításként ezekkel helyettesítettek olyan gyakori kifejezéseket, mint például: „Váltsak más frekvenciára?”

Dinah és Ivy Q-kódjai nem kezdődtek ténylegesen q-val. Némelyik kombináció azonban három betűből állt.

A „Felfuvalkodott Kis Tahó” gúnynevet akkor ragasztották rá Dinah-ra, amikor a magániskolába érkezvén egy fociedzésen leszedett egy New York-i lánynak szánt labdát.

„Erkölsbajnok Picsának” azóta hívták Ivyt, amikor Annapolisban egy alapozás során nem volt hajlandó részt venni az ivászatban.

Az FKT/EBP dinamizmus azon dolgok közé tartozott, amelyeket Dinah és Ivy gyakran felhasznált megbeszéléseken, sőt még megbeszélés előtti megbeszéléseket is tartottak, hogy megtervezzék, miként vessék be.

A „Totál Elcseszett Pofika” egy fodrásznál tett látogatás utáni e-mailes „Válasz mindenkinek” szerencsétlenkedés következményeképpen

jutott el Dinah-hoz. Az izgalomtól fellelkesülve szaladt vele Ivyhoz, és a „TEP” bekerült magánkódjegyzékük ereklýéi közé.

Az „Elfelejtettem”, ha pihegő, kislányos hangon mondták ki, az „Elfelejtettem kirittýenteni magam” rövidítéseként funkcionált, amit a NASA egyik sajtósától idéztek szó szerint.

A KÉH egy csípős szóváltás hozadéka volt Ivy és a NASA igazgatója között, aki, miután elolvasta a parancsnok egyik jelentését, a „rövidítések iránti már-már patológus hajlama” miatt kritizálta őt. Ivy ezt kissé furcsának találta, hiszen a NASA kommunikációjában minden második kifejezés helyett valamilyen betűszót használtak. Amikor Ivy magyarázatot kért erre, közölték vele, hogy a rövidítései „kisiskolásak és homályosak”.

Úrtábornak (amiben Ivy és Dinah tizenévesen egyaránt részt vett, noha eltérő időpontokban) nemcsak az Izzyt nevezték, hanem általában a NASA egész emberalapú ürrepülési szubkultúráját.

– Mit fogsz mondani az Anyai Szervezetnek? – érdeklődött Dinah, miközben Ivy a rakodó rekesze végében turkált, hogy előássa a tequilás-üveget.

Ivy egy pillanatra megdermedt, majd előhúzta az üveget, és buzogányként meglendítette Dinah feje felé. Dinah-nak a szeme sem rebent, csak nézte, ahogy a palack lassan megállapodik a feje fölött.

– Hogy mi?

– Elhinni sem tudom, hogy az ASZT olyannyira átvette a hatalmat az esküvőm felett, hogy az első dolog, ami az eszedbe jut, az, hogy ő hogyan fog reagálni.

Dinah mintha kissé émelygett volna.

– Ne idegeskedj – nyugtatta Ivy –, elfelejtettem.

Kirittýenteni magam.

– Ne haragudj, bébi, csak az járt a fejemben... te meg Cal így is, úgy is összeházasodtok majd, és boldogan éltek, bármi történnék is.

– Az ASZT fogja jobban elszenvetni a csapást – bólogatott Ivy, miközben tequilát öntött két kis műanyag pohárba. – Mindent át kell szerveznie.

– Nekem azért eléggé úgy tűnik, hogy ebben elemében érzi magát – jegyezte meg Dinah. – Nem lekicsinylésképp vagy ilyesmi.

– Totálisan.

– Az ASZT-re!

– Az ASZT-re! – Dinah és Ivy összeérintették műanyag pohárkáikat, és belekortyoltak a tequilába. A tóruszban való tartózkodás többek között azzal a pluszelőnnyel járt, hogy az ember a megszokott módon ihatott, és nem csöveken keresztül kellett szívnia mindent. Az alacsonyabb nehézkedéshez persze hozzá kellett szokni, ők viszont mostanára már tapasztalt vén rókáknak számítottak.

– Mi hír a családotról? Hallottál valamit Rufus felől? – kérdezte Ivy.

– Apám feldolgozatlan adatokat szeretne a Konrad Széles Látómezejű Infravörös Megfigyelőállomásról, amiről az interneten olvasott, hogy kielégítthesse személyes kíváncsiságát a Holdba beletrafált dologgal kapcsolatban.

– Morzejelekkel fogod elküldeni neki?

– Dehogy! Majd a neten. Már létrehozott egy üres Dropbox-mappát. Amint megkapta tőlem a fájlokat, visszatér majd a szokásos zsörtölődéshez a túl magas adók miatt, meg hogy a szövetségi kormányt olyan méretűvé kell zsugorítani, hogy egymaga halálra taposhassa az acélbetétes bakancsával.

AMIRŐL A CSILLAGÁSZOKNAK SEJTELME SEM VOLT, GYAKORLATILAG végtelen arányban múlta felül azt, amit tudtak. Ez pedig azokban az emberekben, akik az ismeretek afféle összeszedettebb rendszeréhez szoktak, amelyekről mindent meg lehet találni a Wikipedián, olyan érzetet keltett, hogy a csillagászsakma teljesen tehetetlen, vagy legalábbis nem teszi megfelelően a dolgát, valahányszor furcsa események mennek végbe az égben.

Ez lényegében mindennaposnak számított. Amikor a problémát kizárólag a csillagászok észlelték, azt egyfajta szakmai titokként tudták kezelni. Ám az olyan égbekiáltóan nyilvánvaló események, mint például egy meteorbecsapódás után Dubois doki telefonja megállás nélkül csörgött. A csengések általában azt jelezték előre, hogy beszélgetős tévé-műsorokban kell megjelennie, ahol többek között arra kéri majd, magyarázza el, a csillagászok miért nem látták előre ezt. Miért nem vették

észre a közelgő meteort? Az lenne a helyzet, hogy csupán semmirekellő technomókuskok?

Dubois némi alázatossággal többnyire rengeteget el tudott érni, és ha a szakértők nem fojtották belé túlzottan hamar a szót, gyakorta sikerült a szavai közé csempésznie valamilyen kérelmet a jelenleginél hathatósabb kormányzati tudományos támogatásért. Hiszen a nagyközönséget valószínűleg nem érdekelték az Íjász-csillaghalmazban megfigyelhető Wolf-Rayet csillagok, azt viszont egyértelműen felfogták, miért nem szerencsés, ha forró kődarabok zuhannak a fejükre.

Mindig a Hold darabokra esésének nevezte az eseményt. Sosem a szétrobbanásának. A kifejezés a #HDE hashtaggel lassanként elterjedt a Twitteren. Ám bárminek hívták is, sokkal többről volt szó egyszeri meteorbecsapódásnál. Így alaposabb magyarázatot kívánt. Ugyanakkor egyelőre semmivel nem lehetett megmagyarázni. A meteor egyszerű kérdés: a világűr hemzsegett a teleszkópos megfigyeléshez túlságosan kicsi és sötét szikláktól, némelyikük pedig fennakadt a légkörben, és a földre zuhant. A Hold darabokra esését viszont nem okozhatta semmilyen szokványos csillagászati jelenség. Ezért Dubois doki – aki az elkövetkező hét nagy részét a kamerák előtt töltötte –, amikor csak alkalma nyílt rá, megelőzte a problémát, és mindig azzal az őszinte kijelentéssel indított, hogy sem ő, sem más csillagászok nem ismerik az okot. Így szervált, bele a közepébe. Aztán hozzáadta a csavart, hogy ez mennyire és hihetetlenül érdekes. Tulajdonképp ennél érdekesebb tudományos eseményre nem került sor az emberiség történetében. Ijesztőnek és felkavarónak tűnik, de tény, hogy eddig senki sem halt bele, eltekintve attól a néhány autóz vezetőtől, akik a nyakukat nyújtogatva lesodródtak az útról, vagy hátulról beléjük szaladtak.

Aztán A+0.4.16-kor (négy nappal és tizenhat órával a Hold darabokra esése után) korrigálnia kellett a „senki sem halt bele” kijelentést, amikor egy meteorit, szinte bizonyosan egy holdszikladarab, belépett a légkörbe Peru fölött, jó harminc kilométeres sávban betörte az ablakokat, aztán becsapódott egy tanyába, és elpusztított egy kis családot.

Az üzenet azonban ugyanaz maradt: tekintsünk tudományos jelenségeként erre, és kezdjük vele, amit tudunk. Barátként egy astronomycalbodiesformerlyknownasthemoon.com, azaz „a korábban Holdként

ismert égitestek” nevű videostreamre támaszkodott, amelyen a nap huszonnégy órájában nagy felbontásban lehetett szemmel kísérni a törmelékfelhőt. Az interjúk alkalmával Dubois doki, amint lehetett, kirakatta a csatornát a képernyőre, aztán sorra tette az észrevételeket a felhővel kapcsolatban. Mivel az észrevételek megnyugtatták az embereket. A Hold hét nagyobb darabra esett szét, amelyeket elkerülhetetlenül a Hét Nővéreként kezdtek emlegetni, valamint megszámlálhatatlanul sok kisebb töredékre. A nagyobbak fokozatosan önálló nevet kaptak. Közülük többet Dubois doki ötlött ki. Olyan leíró neveket adott nekik, amelyek nem rémítették meg az embereket. Nem lett volna szerencsés Nemezisnek, Thornak vagy Grondnak elnevezni őket. Így aztán ehelyett Krumplifej, Pörgencs úr, Makk, Barackmag, Fagylaltoskanál, Nagyfiú és Vesebab lett belőlük. Dubois doki egymás után rájuk mutatott, és felhívta a figyelmet a mozgásukra. Ezt teljességgel a newtoni mechanika alaptörvényei irányították. A Hold minden egyes darabja a tömegüktől és az egymástól mért távolságuktól függően gyengébben vagy erősebben vonzotta a többi. Számítógépen egészen könnyedén szimulálni lehetett. Az egész törmelékfelhőt egybetartotta a gravitáció. Mostanra már minden kellően gyors mozgású repesz elszökött a vonzásmezőből. A maradék laza sziklahalomként lebegett a középpont körül. Időnként összekoccantak egymással. Előbb-utóbb egymáshoz tapadnak majd, és a Hold lassanként ismét összeáll.

Vagy legalábbis ez az elmélet tartotta magát egészen addig a csillagpartiig, amit a Caltech campusának közepén rendeztek A+0.7.0-kor, pontosan egy héttel az esemény után.

A csillagpartikat rendesen odafent tartották a hegyekben, ahonnan jobban lehetett látni, de a Föld közelében keringő hatalmas sziklák olyan jól kivehetőek voltak, hogy felesleges lett volna felkaptatni kocsi-val a meredek lejtőkön. Ez aláásta volna a rendezvény célját, nevezetesen azt, hogy a nagyközönség minél több tagját kicsábítsák a parkszerű környezetbe, hogy teleszkópokon át fürkészzhessék és megfigyelhessék az eget. A Beckman Mallon egymás mögött sorakoztak a sárga iskolabuszok, közöttük elszórtan a helyi adók és az országos tévéhálózatok furgonjai álltak felszerelt antennatornyokkal, hogy élő felvételeket sugározhassanak a városközpontba. A riporterek fénypázmákban álltak,

háttérként különböző típusú és méretű távcsövekkel teli zöldterületet használtak. Mindenkinék kis hétlapos kártyapaklit osztottak ki, rajtuk a Hold darabjait többféle szögből ábrázoló és megnevező képekkel. A gyerekeknek azt a feladatot adták, hogy a teleszkópok nézőkéjében azonosítsák mindegyik sziklatömböt, pipálják ki egy házifeladat-lapon, és írják le az észrevételeiket. A legtöbb teleszkópot magától értetődően a Hét Nővérré irányították, egy kontingens azonban az égbolt sötétebb részét kémlelte kétcsövű látcsővel vagy pusztá szemmel, meteoritokra várva. A hetedik napra több száz lépett már be ezekből a légkörbe. Vagy legalábbis több száz olyan, amely elég nagy volt ahhoz, hogy észrevegyék. A legtöbb elégett, mielőtt a talajba csapódhatott volna. Nagyjából tucatszerű olyan esetre került sor, amikor ívfényszerű csóvát húztak az égen, hátborzongató kék ragyogással bevilágították maguk alatt a földet, és hatalmas hangrobbanásokat idéztek elő. Fél tucat tűzgömb ténylegesen a földbe csapódott, jelentéktelen vagy jelentősebb károkat okozva ezzel. A halálos áldozatok száma viszont még így is a cápatámadások és villámcsapások statisztikai átlaga alatt maradt.

Az este jól alakult. Dub, aki már három gyermeket felnevelt, régen rájött, hogy bármilyen általános iskolai tanárok által szervezett esemény szinte biztosan rendkívül jól alakul logisztikai és rendfenntartási szempontból. Így aztán lazíthatott, és megengedhette magának, hogy „a doki” legyen, és autogramokat osztogasson a Hét Nővér-kártyákra, időnként pedig, hogy dr. Harris-gúnyába bújva társaloghasson csillagászokkollégáival.

Miközben erre-arra kóborolt, véletlenül háromszor is összetalálkozott ugyanazzal az általános iskolai tanárnővel, bizonyos Ms. Hinojosával, és beleszeretett az asszonyba. Ez szokatlannak számított. Tizenkét éve nem érzett szerelmet senki iránt. Kilenc éve elváltan élt. A maga módján ezt éppoly megdöbbenőnek tartotta, mint a Hold darabokra esését. Ugyanúgy próbált megbirkózni is vele: tudományos észrevételeket tett a jelenséggel kapcsolatban. Abból a feltételezésből indult ki, hogy a Hold darabokra esése megfiatalította Dubot, lehámozta lelkéről az érzelmi elkérgesedés rétegeit, ami után az a rózsaszínű, fényes és fogékony szív bukkant elő, amely csak arra várt, hogy az első arra járó vonzó nő meghódítsa.

Épp Ameliával beszélgetett – mivel, mint kiderült, ez volt a nő keresztnéve –, amikor lassan zúgás töltötte be a mezőt, akár valamiféle lágy fuvallat, és ettől mindenki felpillantott az égre.

A nagyobb darabok közül kettő – Fagylaltoskanál és Vesebab – egyenesen egymás felé tartottak. Nem ez lett volna az első összeütközés. Am azt látni, ahogy a két jókora sziklatömb hatalmas sebességgel közeledik egymáshoz, szokatlannak tűnt, és látványos percekét ígért. Dub igyekezett lecsillapítani a keblében felkavarodott érzést, amit okozhatott Amelia, vagy az a természetes zaklatottság is, amelyet bármely épelméjű személy érzett volna a közvetlenül a feje fölött összecsatanni készülő két gigantikus szikla láttán. A jó hír az volt, hogy az emberek egyre inkább egyfajta látványsportként kezelték a kőraj evolúcióját, lenyűgözőnek és izgalmasnak tartották, nem ijesztőnek.

Fagylaltoskanál élesebb széle nekicsapódott a kerekded mélyedésnek, amelyről Vesebab a nevét kapta, és kettéhasította azt. Mindez természetesen csöndes szuperlassított felvételen ment végbe.

– És lőn nyolc! – jegyezte meg Amelia. A nő ösztönösen elfordult Dubtól huszonnégy pátyolgatott diákja felé. – Mi történt az imént Vesebabbal? – kérdezte jellegzetes tanárhangon, miközben tekintetével a jelentkező kezek után kutatott, hogy kit szólíthatna fel. – Meg tudja mondani nekem valaki?

A gyerekek némák maradtak, és kissé zaklatottnak tűntek.

Amelia a magasba emelt egy Vesebab-kártyát, aztán félbetépte.

Dr. Harris a kocsija felé tartott. Megcsörrent a telefonja, amitől annyira megriadt, hogy csaknem nekifarolt egy iskolabusznak. Mégis, mi lelte? A fejbőre bizsergett, és rájött, hogy hajszálai igyekeznek az ég felé meredni. Rápillantott telefonja kijelzőjére, és látta, hogy egy manchesteri kollégája keresi. Elutasította a hívást, és azon kapta magát, hogy az Amelia számára készülő új kapcsolatot bámulja: a nő arcáról lekapott képet, amely csupán a televíziós reflektorok előtt kirajzolódó arcél körvonalát mutatta, és a nő telefonszámát. Megérintette a „Kész” gombot.

Korábban már érzett hasonló bizsergést a fejbőrében, egy tanzániai szafarin, és amikor hátrafordult, azt látta, hogy egy csapat hiéna figyelni érdeklődve őt. Nem maguk a hiénák ijesztették halálra. A hely hemzsegett tőlük, sőt a még náluk is veszélyesebb állatoktól. Sokkal inkább

az a hirtelen felismerés okozta az ijedséget, hogy lankadt az ébersége, hogy nem a megfelelő dologra összpontosított, miközben mindvégig körülötte ólálkodott a valódi veszély.

Egy egész hetet pocskolt el a „mi robbantotta fel a Holdat?” rejtély kifürkészésével.

Hibát követett el vele.